

и да чувствование толко колко мѣйка ѣ прескорбно-то това раздѣленіе, показвашея посилна и по предадена, и гледаше да я утѣши и усердчи. Но за да предвари въ най слѣдно-то время скорбны-те нейны восхищенія, като ся моли съ нея наедно предъ двери-те олтаровы, отдѣлися по легка, влѣзе тамо гдѣ-то бѣха други-те инокини и остана отъ внутрѣ преградки-те. “ Прощавайте, добри мои родители, рече имъ; дщеря-та ваша Богу принадлежава; но она не ще да вы забрави. Возлюбленный отче, предрага моя майко, сторете, сторете жертва-та коя-то Богъ ви повелѣ, и тысящи пути нека вы благослови! „ Прасковія много смилена, упрѣся на преградка-та, и слезы които много время воспирани бѣха, облѣха лице-то ѣ. Злосчастна-та майка, вонъ себе си, затечесе съ плачь камъ дщеря си: игуменка-та махна рука и тотъ часъ една завѣса ся држнна. Инокини-те заченаха да пѣять псаломъ-ать: “ блаженни непорочни на пути ходящїи въ законѣ господни. „ Заведоха Лопуловъ и жена му на врата-та церковна, гдѣ-то ги чакаше кола-та на путь за да трагне, и гдѣ-то за най слѣдный путь дщеря си видѣха: